49e jaar. — N° 57. Zaterdag 17 Mei 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit land.

De *Postrijder* verschijnt 's maandags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centm per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 17 MEI 1902.

VAN ALLES WAT.

Morgen acht dagen zal men stemmen. Dien vervaldag van den 25 Mei kunnen de katholieken gerust afwachten, want hunne gekozenen hebben moedig de belangen van het land gediend ; en dit laatste is te rechtvaardig, te verstandig om hen geen recht te laten wedervaren.

Twee overwegingen zullen, indien ik mij niet bedrieg, het oordeel leiden, dat het kiezerskorps moet gaan uitspreken.

Vooreerst zal de kiezer, indien hij het oog laat gaan over de achtien jaren, gedurende dewelke de katholieken het land besturen, moeten bekennen dat hun bestuur tegelijkertijd eerlijk, behendig en gelukkig was ; dat geen enkel burger in zijn rechten gekrenkt werd, dat de orde werd gehandhaafd, dat het werk beschermd, het christelijk onderwijs verspreid, de levensvoorwaarden van den werkman verbeterd werden, en dat niets verwaarloosd is om aan de kunst-, nijverheids- en handels- beweging des lands eene groote uitbreiding te geven.

Waar vindt men eene regeering, die zooveel heeft gedaan voor het algemeen welzijn zoo onder godsdienstig en zedelijk oogpunt, als onder dat van het stoffelijke leven, zonder ooit in iets aan de vrijheid van den geringsten burger te kort te hebben gedaan?

Dat is reeds eene eerste en groote — reden om zijnen steun te geven aan de regeering en aan de afgeveerdigden, welke haar ondersteunden.

De tweede beschouwing is niet minder deslissend : deze moet vooral de aandacht vestigen van den kiezer met beweegbaren geest, die oordeelt volgens de indrukken van het oogenblik en eigenlijk behoort tot hetgeen men vroeger de « vlottende massa » noemde.

Tot deze mannen, die zich beroemen — zonder reden, volgens mij — tot geene enkele partij te behooren, maar die toch beweeren hun land te beminnen, stel ik deze vraag :

Indien per ongeluk de katholieken meerderheid in het land, omgeworpen of aanzienlijk verkleind werd, in welke handen zou het land vallen ?

Er is slechts één antwoord mogelijk : de liberale parij, meerderheid in het land, zou onmogelijk alleen kunnen regeeren. Zij zou de macht slechts in handen nemen, om ze met de socialisten te deelen.

Welnu, dat ware de revolutie, de ondergang, binnen een kort tijdverloop, van al onze instellingen ; 't ware het verlof aan den koning geschonken, de aegepraal van het collectivistisch program en als gevolg het bijna zekere verlies van onze nationale onafhankelijkheid.

Kan hij, die door zijne stemming het land naar zulken afgrond leidt, zich nog een goed burger noemen ?

Eene opmerking vindt hier hare juiste plaats. Buiten de katholieke partij bestaat er in België noch een staatsman, noch eene parij, sterk genoeg om aan de socialisten weerstand te bieden.

Evenals de liberale linkerzij zich aan de socialistische groep onderwierp op het vraagpunt van het A. S., evenzoo za zij al de eischen moeten involgen van de omwentelingsgezinden, die in werkelijkheid hare meesters zijn, en het meer en meer zullen worden.

Welk vertrouwen kan het land stellen in een ministerie dat, samengesteld met de hulp der Vandervelde's, Furnémont's, Smeets'en en andere Terwagne's, geen stap, geene beweging zou kunnen doen, zonder hunne toelating ?

Er is meer. Indien er ooit spraak is, een linkerzij-ministerie te vormen, zouden de liberalen het als eene goede politiek beschouwen, er de socialisten in toe te laten

M. Janson zelf heeft ons verwittigd, door te vragen waarom de socialisten niet mee een ministerie zouden kunnen samenstellen.

Kostelijke bekentenis in den mond van eenen volksredenaar, die meer dan MM. Hymans of Huymans den tegenwoordigen kiesstrijd moet leiden.

* *

Prins en prinses Albert hebben het gelukkig denkbeeld gehad een bezoek te brengen in het Sint Jans-gasthuis te Brussel.

Gij kunt u geen gedacht maken van de geestdrift der menigte, die zich in deze volkrijke wijk der Schaerbeekstraat bijeen verzameld had om hen te zien uitgaan.

Zij werden door eindeloze toejuichingen begroet, en het scheelde niet veel of de mannen spanden de paarden uit om zelf het vorstelijke paar te trekken. Het was zelfs om dit te vermijden dat de prins zijne koets op zekeren afstand liet staan en een eind wegs te voet ging, te midden dier menigte, en zoo er vermaak in vindende, zich zoo dicht mogelijk te bevinden bij die brave lieden, meestal werklieden of winkeliers, welke hem eene zoo echte, ongekunstelde genegenheid betuigen.

Al wie bij toeval getuige is geweest van dit onvergeetbaar schouwspel, heeft moeten bekennen dat het Belgische volk gelukkig niet rijp is voor de republiek.

Het zelfde verschijnsel openbaart zich overigens bij de levendige en aangrijpende belangstelling, waarmede ons publiek de ziekteverschijnselen volgt, die het leven der jonge koningin van Nederland in gevaar brengen.

De gave der beminnelijke vorstin zouden ongetwijfeld volstaan hebben om deze belangstelling te rechtvaardigen ; maar naast de toegenegenheid mengt zich bij onze medeburgers een diep en welgemeend medelijden voor het broedervolk, dat met het verlies van de laatste erfgename van zijn vorstenhuis bedreigd wordt.

Moge de Voorzienigheid zich laten bewegen, door de gebeden van een geheel volk, vereenigd in een zelfde gevoel van gehechtheid aan eene dynastie.

Moge Zij door voor onze noorderburen hunne jonge en beminde vorstin te bewaren, een onherstelbaar ongeluk van hen afwegen, een ongeluk dat hen geene andere keuze zou laten dan tusschen een vreemden prins en eene republiek.

Het aanstaande fruitjaar
VERGELEKEN
met het verloopen.

Zeggen wij maar met vreugde dat het jaar zich voor alle fruitsoorten opperbest vertoont.

Verleden jaar in Mei stonden wij degelijk achteruit in hetgeen nu reeds is gespeend of tot vrucht is gebracht Verleden jaar kwam de vroegste fruitbloem (marbelaan) open op 20 april en de stekelbes was dan nog gesloten ; de vroegste perzikbloem begon open te komen en de wijngaard begon buiten de oogen te ontzwellen.

De bloem van den veeldragenden korinthe-boom begon open te komen en de vroegste peersoorten ontsloten hunne bloemkelken.

De perenbloem ontbrak nog op vele plaatsen en appelbloem was er schier nie . Dit jaar is er driemaal overvloed van bloem bij alle fruitsoorten. Op 4 april vonden wij de abrikoos in volle lucht goed gespeend en de wijngaard toonde reeds trossen, en waren de scheuten in volle lucht reeds op 9 bladeren (ogenpen).

Neem aan dat deze zwarte druif alle jaren in Augustus rijpt. De marbelaan en perzik in volle wind stond volop open en de meest vroege druiven toonen nu buiten aan Oost en Zuidmuren hunne veelbelovende trossen

Verleden jaar hadden wij in Augustus rijpe druiven en half September waren een aantal soorten goed rijp. En nu staan wij zooals we nagenoeg op 12 April stonden ; zullen dan de druiven dees jaar rijpen ? Voor wie zijne planten wil verzorgen zooals wij het meermaals schreven, zeggen wij luidop, ja en zonder ziekte. De vroege kersen, pruimen, peren alsmede abrikozen en al de perzikken zijn afgebloeid en te veel beladen. De tegenwoordig in bloei zijnde perenboom nen beloven veel, maar wees zeker dat er geen peren zullen zijn op al de boomen volgens hunnen bloei. De niet gevoede boomen zullen door den overvloed hunne bloemen niet tot vrucht kunnen brengen en schier door gebrek aan krachten al afvallen. Zoo zal het ook, doch minder, met den appelboom het geval zijn

Heeft de druif in volle lucht verleden jaar veel reklaam gemaakt, dees jaar is de vruchtbaarheid groot en de opbrengst zal des te loonrijker zijn. Wij zullen de gelegenheid hebben, nieuwe soorten en proeven te bespreken bij de perzik en druif, waarvan vele planten zijn vermenigvuldigd. Al de bessensoorten geven overvloed en ingezien het vergevorderd ontwikkeld bladgestel kan de vorst dezen oogst niet meer doen mislukken en dit ook zoo voor de gevorderde steenfruiten.

KOLEN in LIMBURG

M. Harzé, eerebestuurder der mijnen, een der knapste ingenieurs van gansch Europa, heeft woensdag avond der verleden week in de *Société des Ingénieurs* te Brussel, eene belangrijke voordracht gegeven, bijgewoond door prins Albert.

Spreker heeft de bespreking gegeven van den ondergrond van de aanduidingen, die M. André Dumont bezat, toen hij met zooveel bijval bekroonde boringen begon te Asch, te Eelen, enz

Volgens M. Harzé moeten er in den ondergrond der Kempen fabelachtige rijkdommen begraven zijn.

Hij stelde voor aan de eerste koolader die in de Kempen zal ontgind worden, den naam te geven van prins Albert.

De redenaar sprak tusgelijks van de vruchteloze boringen gedaan in 't jaar 1896 te Lanaeken; olschoon men ook te Lanaeken kolen ontdekt had, waren daar de boringen toch te vergeefs, dewijl men op kalksteen terecht was gekomen.

Vervolgens hadden boringen plaats te Eelen tot op eene diepte van 900 meters,

De boringen te Eelen gaven geenen beslissenden uitslag.

Andere boringen o. a. te Asch, Opblabbeek, enz. waren gelukkiger.

De steenkolen welke men ontdekt heeft, gelijken veel op de uitmuntende kolen van Frenu en Bergen ; hieruit kan men met zekerheid opmaken dat de lagen eene groote diepte en eene groote breedte hebben.

Volgens M. Harzé, zijn sommigen beducht voor de ontmoeting in den grond van witte zand of drijfzand in den aard van die van Alken. Voorzichtigheid is er noodig en het betaamt van niet te haastig voort te werken.

Dit is echter het geval niet, want tusschen de boorders in Limburg is er als een wedstrijd om maar hals over kop voort te werken.

* *

Het terrein waar men te Gheel met boringen begon is met een hoog en dicht schutsel afgesloten, zoodat het publiek zijne nieuwsgierigheid moet bedwingen.

Het Kempische kolenbekken heeft het voorwerp uitgemaakt van een verslag van M. Simoens, gehecht aan den aardkundigen dienst van België.

Deze heeft bestatigd dat het bekken doorsneden moet zijn door eene reeks loodrechte dwarsbeuken, welke over het algemeen van Noord naar Zuid loopen en hij besluit daarmit dat de ontginning door die grondvorming uiterst gemakkelijk zal zijn.

In het zeer lezenswaardig verslag van den Nederlandschen consul, te Brussel, den heer John D. Ruys 1901 (opgenomen in n. 14 van de consulaire verslagen en berichten) treft men het volgende aan :

« Het is thans aan geen twijfel meer onderhevig dat de Ruhrkolenlagen zich in Noord-België in Limburgsche richting, verder uitstrekken dan men over 25 jaren vermoedde.

Thans zijn te Asch en te Opglabbeek kolen gevonden die een ruim veld voorspellen. Op eene diepte van 500 meters werd het kolenveld ontdekt en reeds op 540 meters verkreeg men de eerste kolenlaag. Tot op 600 meters werden 5 lagen doorboord, verschillende in dikte van 0.80 tot 2 meters. Op 650 meters had men eene 6e laag gevonden.

« Er blijkt eene concessie voor 10,000 hectaren te zijn aangevraagd, hetgeen als eene geringe opperviakte beschouwd wordt van het geheel kolenveld, dat men gelooft uitgebreider te zijn dan alle Belgische kolenmijnen te samen.

« Hier moet een aanvraag om exploitatie zes maanden worden aangekondigd, vervolgens dienen er 18 maanden te verloopen, alvorens de concessie mag worden verleend. Er gaan derhalve 2 jaar over heen, voor dat de eerste putten worden gegraven en 5 jaar voor dat de eerste Belgisch-Limburgsche steenkolen aan de markt komen. »

Provinciale kiezingen van 25 Mei.

KANTON BILSEN.

Twee candidaten bieden zich aan in vervanging van M. graaf Théry, de Renesse, Senator gekozen.

Het zijn : MM. Vroniex, veearts te Bilsen en Lathouwers, gemeente-secret. van Mussterbilsen.

KANTON SICHEN-SUSSEN-BOLRE.

Drie candidaten bieden zich aan in vervanging van M. Doctor Verjans, overleden.

Het zijn : MM. Derriks, Advokaat te Ruckelingen op Joker, Notelaers, Eigenaar en Reynders, Schepen, beide van Vlijtingen.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

De **tuchtkamer der notarissen** van het arrondissement Tongeren, voor het dienstjaar 1902-1903, is samengesteld als volgt ;

Voorzitter :	Mr Delvigne, te Tongeren.
Syndic :	Mr Delvoie, te Canne.
Verslaggever :	Mr Eyben, te Neeroeteren.
Schatbewaarder :	Mr Van Grootloon, te Bilsen.
Secretaris :	Mr Neven, te Tongeren.
Leden :	Mr Ghysens, te Cortessem. Mr Delwaide, te Reekheim.

Verbetering van **het paardenras.** — Prijskamp voor TREKMERRIEN en HENGSTENVEULENS.

De Gouverneur der provincie Limburg, heeft de eer aan het publiek bekend te maken, dat de prijskampen voor trekmerriën en de prijskampen voor hengstenveulens zullen plaats hebben in 1902:

1e te Hasselt, den 1e dinsdag van de maand Juni aanstaande en zoo noodig, nog 's anderdaags ;

2e te Tongeren, den 1e donderdag van Juni aanstaande en zoo noodig nog 's anderdaags.

Deze vergaderingen zullen beginnen om 9 uren 's morgens.

De inschrijvingen der op den prijskamp aan te bieden merriën en veulens, moeten genomen worden ten huize van den heer Secretaris der provinciale landbouwcommissie te Hasselt, in persoon of per aanbevolen brief, ten laatste acht dagen voor hooger bepaalde datums.

De Gouverneur der provincie Limburg, brengt ter kennis der personen die het inzicht zouden hebben zich aan te bieden voor den MIDDENJURY voor het bekomen van wettelijke academische graden, dat zij zich te dien einde kunnen doen inschrijven op het provinciaal Bestuur te Hasselt, in de bureelen der 1e afdeeling, van af woensdag 4e Juni aanstaande tot en met zaterdag 14 Juni inbegrepen.

Vaandelfeest. — Verleden zondag, heeft de Kleine Harmonie, « *De Eburonen Wacht* » op plechtige wijze haar nieuw vaandel ingehuldigd.

Rond 10 ure 's morgends, begaf zij zich naar O. L. V. Kerk, om er de Hoogmis bij te wonen, waarna de Z. E. H. Kanunnik Peeters, pastoor-dekeu, overzag tot de wijding van het vaandel.

Iedereen was het eens om de schoone uitvoering der nieuwe vlag te bewonderen, wier teekening en plan gemaakt werden door onzen geachten stadsgenoot, M. Mathieu Christiaens, ingenieur-Bouwkundige. Dezelve stelt ons het wapenschild der stad Tongeren voor op rooden grond, met het opschrift : « *De Eburonen Wacht, Tongeren* » en is omlijst met de wit-blauwe kleuren onzer stad.

Om 2 ure 's namiddag, werd aan de statie een prachtige stoet gevormd, waaraan al de katholieke vereenigingen der stad en verscheidene vreemde muziekgezelschappen deelnamen. Deze stoet was zeer groot en onder het spelen van vroolijke pas-redoublés, trok hij in de beste orde door de voornaamste straten der stad.

Van of 3 ure, werden er in de tuinen der *Concordia* en van den *Volksbond* concerten gegeven door de vreemde maatschappijen. Op beide plaatsen was een talrijk publiek aanwezig, dat de muziekanten dapper toejuichte.

Het avondfeest in den *Volksbond*, dat zeer schitterend beloofde te zijn, heeft slechts gedeeltelijk plaats gehad. Het weder, dat den ganschen dag gunstig geweest was, is tegen den avond verslecht, zoodat de verlichting der tuinen niet heeft kunnen plaats hebben, en het concert in de zalen der Maatschappij moest gegeven worden. Haasten wij ons te zeggen, dat de muziekanten der *Eburonen Wacht* hier eenen overgrooten bijval genoten en geestdriftig werden toegejuicht.

Vele inwoners hadden verleden zondag hunne huizen bevlagd, talrijke vreemdelingen waren naar Tongeren gekomen, en er heerschte veel geestdrift en beweging in onze stad, dit alles tot profijt onzer herbergiers en neringdoende medeburgers.

Ook meenen wij den tolk van eenieder te zijn door aan de iurichters van dit feest, die geene moeiten gespaard hebben om hetzelve te doen gelukken, onze beste gelukwenschen en oprechte dankbetuigingen toe te sturen.

Volksbond St Maternus. — Men verzoekt ons aan te kondigen, dat de algemeene verlichting der tuinen van den Volksbond, die verleden zondag ten gevolge van het slecht weder niet heeft kunnen plaats hebben, tot een lateren datum is uitgesteld.

Toonselmaatschappij : *De Ster der Toekomst.* — Maandag van Sinxen, den 19e Mei 1902, ten 8 ure in de Feestzaal van het Patronaat St-Jozef (aevens de Concordia).

Groote vertooning : « ZELFOPOFFERING » drama in drie bedrijven door A. Van In.

Prijzen der plaatsen :

Voorbehoudene stoelen ; 0,75 fr. — 1e rang 0,50 fr. — 2e 0,25 fr.

De voorbehoudene stoelen kunnen genomen worden den dag der vertooning van 10 tot 12 u. 's morgens.

HET BESTUUR.

Openbare en kosteloze leergang van HOEFSMEDERIJ, ingericht door het Staatsbestuur te Tongeren in 1902.

De cursus is gevolgd geworden door 51 hoefsmeden en liefhebbers 22 ervan hebben zich aan de examen onderworpen, 10 hoefsmeden bekomen het bekwaamheids certificaat ; het zijn (volgens alphabetisch order).

MM. Bollaers Lodewijck te Freeren.
Brauns Frans te Dietsch-Heur.
Dieu Andries te Haeren-Bommershoven.
Horion Joseph te Tongeren.
Mevis Jan te Bree.
Moors Antoon te Hees.
Nelissen Jan Willem te Lanaeken.
Rubens Jan te Tongeren.
Wijnandts Jan te Tongeren.

Paardenmarkt TE TONGEREN, *DONDERDAG 12e JUNI.*

APOTHEEK-ZONDAGSRUST.
Zondag zal de apotheek van
M. HUYDTS.
alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

Pinksmaandag 19e Mei zal de apotheek van
M. BROEDERS
alleen open blijven.

Herderen. — Wegens de Fanfaren Maatschappij *dezer* gemeente, ontvangen wij eene terechtwijzing nopens het bericht dat ons verleden week uit Herderen ingezonden werd.

St-Truiden. — TRAM ST-TRUIDEN-ORSEE. — Het deel der stad in de winsten van 1901, bedraagt fr. 6321,36. De jaarlijksche tusschenkomst der stad 6000 fr. zijnde, zoo blijft er over fr. 231,36.

Geystingen. — ONGEVAL. — Verleden zondag, toen Mgr de Bisschop den zegen uitdeelde aan de voorbij hem trekkende maatschappijen, die aan den stoet hadden deelgenomen, greep een ongeluk plaats, dat erge gevolgen had kunnen hebben.

Het paard van den wachtmeester der gendarmen, dat in de enge straat voor de pastorij, waar Mgr had post gevat, stapsgewijze vooruitging om het volk te keeren, deed eensklaps eene verkeerde beweging en drong door de dichte haag die den overkant bezoomde.

Op eene lengte van tien meteren, werd de stevige haag aan den grond afgebroken en al het volk viel over elkander in den tuin. Men vreesde voor verwondingen of kwetsuren, doch alles is, God lof, gebleven met eenige lichte schrammen, en het verwietigen der omheining.

Uit Maeseyck.

BEZOEK VAN Mgr DEN BISSCHOP VAN LUIK.

Zondag, 11 Mei, heeft alhier de plechtige ontvangst plaats gehad van onzen Zeer Beminden Bisschop.

Maeseyck was ter gelegenheid der plechtigheid schoon opgemuikt, aan ieder huis wapperden nationale en pauselijke vlaggen. Toen de tram om 12 ureu de statie binnenkwamde, ging uit de duizendne inwoners, die met vreugde 's Bisschops aankomst verbeiddde, een jubelend Welkom op. Duizenden hoeden en handen bewoegen zich omhoog en het klook steeds aangroiend : Leve Mgr Rutten.

De Bisschop, aangedaan door deze grootsche betooging, zegende de omstanders en aanhoorde vervolgens de welkomrede welke de Zeer. Eerw. H. Deken uitsprak.

Na op gepaste wijze zijne voldoening te kennen gegeven te hebben, nam Mgr plaats in den stoet, die volgender wijze was samengesteld :

De fanfare *De Maasgalm*, de schoolkinderen der Paters, de verschillige ambten, de harmonie *Concordia*, de priesterschaar, de leden van het kerkfabriek van Maeseyck, eindelijk de Bisschop, opgeleid door de heeren Burgemeester en Deken van Maeseyck en vergezeld door Mgr Schoolmeesters, groot vicaris, den Hoog Eeerw. heer Lucas, secretaris van het bisdom en verscheidene hooggeplaatste geestelijken.

De stoet doorkruiste de voornaamste straten der stad en eindigde aan de dekenij. Overal op deze doortocht heerschte een buitengewone geestdrift.

Rond 5 ure in den namiddag kwam de eereruiterij van Geystingen bij Maeseyck den Kerkvoogd afhalen, en leidde met veel praal Monseigneur naar zijne geboortesplaats. Voorzeerst werd de stoet opgehouden op zijn grondgebied van Aldenyck, alwaar de E. H. Pastoor en de onderwijzer omringd van al de schoolkinderen en vele parochianen, Monseigneur de eerste huldebrachten. Een schoolkind las een schoondichtstuk van een lief in't wit gekleed kind hoodt eenen prachtigen ruiker aan Z. D. H. dankt en zegende de gansche parochie.

In de gemeente Opheven, schoon versierd met praalbogen, en eene haag van driekleurige prookpalen, werd de Bisschop verwelkomd door den Eerw. heer pastoor, die in naam zijner parochianen, het woord voerde. Monseigneur dankte zijne gemeente, waarvan Geystingen een gehucht uitmaakt en beloofde uit al zijne macht bij te dragen tot de opbouwing der nieuwe kerk. Eindelijk, plechtige ontvangst te Geystingen.

De aanblik dezer parochie beschrijven, ware eene onmogelijkheid ; men verbeelde zich een boerendorp herschapen in een lusthof, alwaar er praalbogen zonder tal, en hooge mastebomen, en vlaggen van alle kleuren en welgekozen opschriften, als om strijd wedieveren om hulde uit te galmen aan het kind uit de parochie geboren. Eene ontelbare menigte uit alle deelen der gouw

---

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

16de VERVOLG.

— Goed zoo ! Zij hebben het schip, en ons op den koop toe. Het beste wat wij nu kunnen doen, is, ons koes en kalm te houden, verklaarde Tom, en stopte een pijpkoen stak er den brand in, welk voorbeeld algemeene navolging vond. Een blauwe walm vulde weldra tot stikkens de dompige spelonk.

Achter, in de kajuit, hadden inmiddels ook Trollope en zijne drie helpers zich bij de pakken neergezet. Zoodra de angstkreet van den tweeden stuurman was gesmoord en Davenire het stuurwiel in zijne knuisten had genomen, waren die anderen aan het werk getogen. Elk kunner wist ontwikkeurig waar zijn post was en wat hij had te doen.

Trollope, met den revolver in de vuist, sprong voor de hut van den kapitein, terwijl Patrick Weston den oppersteuurman, voor zijne rekening nam en Buru en Masters post vatten voor de hutten van de Denis en de Storrs.

Stuurman Matthews was door het geschreeuw van Poole boven zijn hoofd gewekt ; hij kon de woorden niet verstaan, maar hij hoorde aan den schrillen klank wel dat zij eene uiting waren van het dreigendste gevaar. Hij richtte zich op, en zoon, Davenire's schorren kreet vernemende, sprong hij uit zijne kooi en trok ijlings eenige kleeren aan, toen Weston als een kanonskogel bij hem binnenvloog.

— Houd uw gemak maar, stuurman Matthews ! riep hij, zijn pistool opheffende. Wij hebben het schip in onze macht. Het volk zit onder de luiken. Schik u dus maar in het onvermijdelijke. Het is minder erg dan eene schipbreuk !

Tegelijkertijd hoorde men iemand schreeuwen in eene hut aan de overzijde, en daarop het geluid van een lichaam, dat van den kampanjetrap naar beneden viel, gevolgd door een paar uitroepen van Davenire en Burus.

Bij het zien van den revolver leunde de stuurman tegen zijne kooi, en toen hij de geluiden daar buiten hoorde, riep hij met matte stem :

— God almachtig, wordt hier dan gestolen en gemoord !

— Ik ben bier niet om met u te babbelen, Matthews, zegde Weston. Spreek niet van moordenen ! Ge zijt een goede kerel, dien wij allen goed kunnen lijden, zooals gij weet, en gij zult goed behandeld worden. Maar maak het ons niet lastig, als ik u raden mag, in uw eigen belang ! liet hij er op volgen, terwijl hij den revolver wat hooger hield.

De stuurman bleef roerloos en stom, met open mond en uitpuilende oogen. Toen stapte Weston zwijgend uit de hut, nam den sleutel van binnen uit het slot en draaide de deur van buiten af.

— Ik vrees dat Davenire den tweeden stuurman koud heeft gemaakt, zegde Masters, toen Weston hem snel naderde. Er is iets beestigs in zijne kracht. Hij keilde den armen drommel hals over kop de trap af.

— Waar is hij ? vroeg Weston.

— Daar, in Caldwell's hut.

— Goed en wel achter slot ?

— Ja, ja. Dat zal wel... Daar komt Buru.

De dikke kerel stapte juist uit eene hut, in welke eene vrouw lag te gillen.

— Wel ? Is het varken hier gewasschen ? vroeg Weston.

— O ja, antwoordde Buru. Het was maar cipierswerk ! Niet erg gevaarlijk ! en hij liet eenige sleutels rinkelen in zijne hand.

— Waar blijft Trollope toch zoo lang ? vroeg Masters.

— Ik wilde dat dat vrouwmensch haar mond hield ! zegde Weston met eenen boozen blik. Wie is die schreeuwster ?

— Moeder Peacock, antwoordde Buru.

— Het gaat mij aan mijn hart voor de Holroyds, zegde Masters, zich het voorhoofd afwischende. Zij waren letterlijk verstomd van schrik, de stumpers... Een akelig werk ! Ik ken waarachtig wel aangenamer dingen, dan vrouwen een pistool op de borst te zetten.

Weston wierp hem eenen wreveligen en wantrouwigen blik.

Op dit oogenblik hoorde men Davenire's stem van achter het roer.

— Loop, Buru, en ga zien wat hij wil, zegde Weston, en terwijl de dikke man haastig den trap opklom, kwam Trollope langzaam uit de hut van den kapitein.

Masters sprong op de bank en draaide de lamp op, die des nachts in de kajuit altijd flauw brandde. Voetstappen werden nu op het dek gehoord ; zij waren van twee of drie der vijf mannen, die het volk in het vooronder hadden opgesloten. Mevr. Peacock hield op met gillen. Maar tegelijkertijd begon er eene vuist te beuken tegen den binnenkant van eene deur en men hoorde de klagende stem van M. Storr, roepende :

— Ik verzoek u ons hier niet opgesloten te houden, heeren ! Mijne vrouw is half dood van angst, en gij zoudt mij zeer verplichten door den dokter eens bij ons te sturen. Ik zweer u bij mijne hoop op de zaligheid, dat gij van mijne vrouw en mij niets zult hebben te vreezen, als gij onze vrijheid geeft tot wij met onze bagage op een ander schip zullen zijn overgegaan.

Geen antwoord krijgende, begon hij opnieuw te beuken.

— Is dat Storr niet ? vroeg Trollope, die was blijven stilstaan om te luisteren.

— Ja... Maar de kapitein ? zegde Weston, en kokend van ongeduld.

— Ik vrees, antwoordde Trollope, heel bedaard, dat hij dood is.

— Wat ? Door uwe hand ? riep Weston met ontstelden blik.

Op dit oogenblik kwam Davenire de trap af.

— Wel ? Hoe gaat het hier ? riep hij rondziende.

— O, de oppersteuurman is ingerekend, antwoordde Weston. De andere rekenen niet mee, en de kapitein is dood, zegt Trollope... Niet waar, Trollope ?

— Kom zelf maar zien.

Hij keerde naar des gezagvoerders hut terug, gevolgd door Davenire, Weston en Masters. Ook hier brandde eene kleine lamp. Het was eene groote ruime hut, de beste in het schip. Benson, die ongetrouwd was, had haar huislijk ingericht, met nette meubeltjes, platen aan de wanden, boeken, instrumenten en een tapijt op den vloer.

Op dat tapijt lag hij nu, de arme oude man, zijf op zijnen rug, blijkbaar dood. Zijn hooge hoed, die met hem zoo vaak om de wereld was gegaan, zat hem nog op het hoofd, hoewel platgedrukt. De zwarte frak was half aan hem uit, en de beenen bedekte slechts eene onderbroek. Dwaze, groteske toetakeling, voor een lijk !

Davenire en Masters kwamen naderbij en bezagen het gelaat. Het was opgezwollen als dat van eenen drookaard en de oogen waren omhoog gedraaid. Geen enkele trek was overstoord gebleven. Elke spier was verstrongen en verzwikt.

— Daar ligt hij ! Maar ik heb het niet gedaan, riep Trollope, antwoord gevende op de tragische vraag, die niemand uitsprak, maar die hij van aller lippen hoorde.

— Het was eene beroerte, zegde Davenire, terwijl hij Benson's pols voelde. Zoo dood als een gier, liet hij er op volgen, oprijzende.

Masters nam den dooie den hoed van het hoofd. Kom, Davenire, zegde hij, help mij een handje om hem in zijne koo te leggen.

Samen tilden zij het lijk op, alsof het een veeren kussen ware geweest, en legden het op het bed, waar het uit het zicht was.

— Hoe is het gekomen ? vroeg Masters.

— Dat zal ik u vertellen, antwoordde Trollope. Ik viel als een donderbui zijne hut binnen, daar ik niet wist of hij bij geval wapens hier had. Toen de deur openvloog, zag ik hem met de beenen over de rand van zijne koo. Ik denk dat hij door het geschreeuw op het dek gewekt was en juist wilde opstaan. Zoodra hij mij zag, brulde hij : Wat beteekent dit ? Wat wilt ge hier ? Ga uit mijne hut ! schavuit ! Waar is stuurman Matthews ? Wat, wat, en half stikkend van woede sprong hij op den vloer en dop het eerst naar zijnen hoed, dien hij opzette. En toen begon hij zich in zijnen frak te werken, voortdurend de leelijkste gezichten tegen mij trekkende.

« Gezichten, mijneheeren, als in een nachtmerrie ? En rood, groen en wit werd hij. Ik heb nooit iemand zoo ijselijk van kleur zien verschieten... Wij hebben het schip genomen, zegde ik tot hem, terwijl ik hem toonde dat ik gewapend was, hoewel dat eigenlijk vrij wel overbodig was geweest, een kerel als ik tegenover zoo'n klein oud mangeke. Wij hebben het schip genomen, zegde ik, en daarmee hebben we eenvoudig gedaan wat gij zelf verwachtet. Maar, kapitein Benson, gij zult goed behandeld worden, zegde ik, en ik wilde nog wat meer zeggen, toen ik opeens merkte dat alle verdere praatjes onnoodig waren geworden. Hij greep met zijne handen naar zijne keel en viel neer alsof hij een kogel door zijn hart had gekregen, met een afschuwelijk gerochel. Het duurde niet lang. Ik lichtte zijn hoofd op, en ik zag terstond dat hij stervende was, of al dood !... Dat is nu de heele historie.

Davenire ging nog eens naar het bed en staarde den dooie in het gezicht, lang en scherp zooals een lijkschouwer zou hebben gedaan.

— Ja, ja, zegde hij toen, zich omdraaiende : Kapitein Benson zal hier beneden geen schepen meer kommandeeren. Jammer, dat wij hem zijne laatste reis zoo hebben moeten vergallen !

XV.

In dezelfde wateren, welke de *Queen* doorploegde, zeilde in datzelfde jaar, dezelfde maand, dezelfde week, eene oude logge brik, plomp en zwaar, langzaam in hare bewegingen, maar vast in hare buiten en zeer stevig als zij leelijk was. Met die goede eigenschappen van haar tronste zich ook haar oppersteuurman, de dikke Hardy, zoo dikwijls bij ze tegenover de onloochenbare gebreken van het vaartuig in de weegschaal legde.

Hardy was op zijn manier een prooiker, een zeedandy, zooals men wel zegt. Hij droeg een zeer nauw sluitend pijakkerke, eene spaubroek met trompetvormig uitloopende pijpen, en strikken op zijne lage schoenen. Zijn dr.og komiek gezicht was dat van een geboren komedjant, met eenen neus er op, die door den zonnebrand voortdurend afschilferde. Hij zag ook wel een weinig scheel — maar dat wist hij zelf niet. En voor het overige deed zijne gelaatskleur niet onderstellen dat hij een vijand van de borrel was.

Doch een niet minder merkweardig persoon was de kommandant van dit schip, de gewezen luitenant ter zee Boldock, een man met een geweldig groot, schaarlakenrood gezicht, waarin een paar van de goedigste oogen glinsterden. Ook geen alschaffer — dat zag men wel dan eens, toen hij daar juist zijn jolig aanschijn boven den kajuitstrap deed verrijzen. Maar hij ging nooit boven zijne maat, even als hij nooit uit zijn goede luim raakte. Altoos jovisal, altoos opgeruimd, misnzam en gemoedelijk.

Daar stonden dan deze twee typische zeeligaren, de kommandant en de stuurman van de kolossale brik *Wellesley*, zoo samen op het dek een praatje te houden, toen opeens de brave Hardy uitriep :

— Zie eens, kapitein ! Wat drijft daar aan bij ?

— Ik mag mijn leven lang niks anders meer dan water drinken, als het geen mensch is !

— Waarlijk, ge hebt gelijk ! riep kommandant Boldock, met zijnen kijker voor de oogen — het is eene vrouw — eene blanke vrouw !... En wat heeft zij over haar mond ? Het schijnt wel een doek, een prop, of zoo iets ! — Aan stuitje ! — Gauw, Hardy ! De zeilen om, en de jol meerijsten ! Wij moeten naar opvisschen. Dat is niet meer dan christenplicht !

Fluks werd aan dit bevel gevolg gegeven. Het lichaam werd uit het water gehaald, aan boord gebracht en in de onderwetsche kajuit, heel zacht en heel eerbiedig op eene groote kleerenkist gelegd. Het was het lichaam van eene jonge vrouw, gekleed in luchtig nachtgewaad. De doek, die haar om den mond gebonden zat, was door stuurman Hardy reeds terstond en het opvisschen weggeneden.

— Dat gelijkt mij allemachtig veel op een geval van moord, preveide de kommandant, hardop denkende.

— Met uw permissie, kommandant, zegde een der matrozen, dit jong ding is nog niet lang in het water geweest.

— Zoudt ge denken ? Waaraan ziet ge dat, Adams ?

— Aan de kleur van de huid, kommandant. Ik zou er haast op durven zweren, dat er nog leven in zat, kommandant !

— Wel, Adams ; gij schijnt er verstand van te hebben ! Gesteld eens dat gij gelijk hadt, wat dan ?

— Wel, kommandant, dat is dood gevloedig. Eerst goed afdrogen en in wollen dekens wikkelen, dan een kompres met rum in den nek, en verder moeten we zien dat we haar aan adem brengen, ik bedoel met kunst- en vliegwerk, kommandant.

(*Wordt vervolgd.*)